

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **FORMAN Brno spol. s r.o.**, se sídlem Věstonická 4289/12, Brno, zastoupený JUDr. Jaromírem Leimbergerem, advokátem se sídlem Česká 168/15, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 11. 2015, č. j. 62 Af 95/2015 - 244,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 27. 8. 2015 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení celkem 24 rozhodnutí žalovaného, a sice rozhodnutí ze dne 2. 7. 2015 o odvoláních č. j. 20582/15/5300-21441-704561, č. j. 20583/15/5300-21441-704561, č. j. 20584/15/5300-21441-704561, č. j. 20585/15/5300-21441-704561, č. j. 20587/15/5300-21441-704561, č. j. 20588/15/5300-21441-704561, č. j. 20589/15/5300-21441-704561, č. j. 20590/15/5300-21441-704561, č. j. 20592/15/5300-21441-704561, č. j. 20593/15/5300-21441-704561, č. j. 20595/15/5300-21441-704561, č. j. 20599/15/5300-21441-704561, č. j. 20600/15/5300-21441-704561, č. j. 20601/15/5300-21441-704561, č. j. 20602/15/5300-21441-704561, č. j. 20603/15/5300-21441-704561, č. j. 20604/15/5300-21441-704561, č. j. 20605/15/5300-21441-704561, č. j. 20606/15/5300-21441-704561, č. j. 20607/15/5300-21441-704561, č. j. 20608/15/5300-21441-704561, č. j. 20609/15/5300-21441-704561, č. j. 20610/15/5300-21441-704561, a č. j. 20612/15/5300-21441-704561, proti rozhodnutím - platebním výměrům Finančního úřadu Brno I (dále jen „správce daně“).

Vzhledem k tomu, že stěžovatel při podání žaloby nesplnil poplatkovou povinnost, vyzval jej Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) usnesením ze dne 8. 9. 2015,

č. j. 62 Af 95/2015 - 231, k zaplacení soudního poplatku ve výši 3000 Kč za každé žalobou napadené rozhodnutí, celkem tedy ve výši 72 000 Kč. Stěžovatel uhradil dne 8. 10. 2015 soudní poplatek ve výši 72 000 Kč. Zároveň podal žádost o částečné osvobození od soudních poplatků ve výši 66 000 Kč.

Usnesením ze dne 4. 11. 2015, č. j. 62 Af 95/2015 - 244, krajský soud žádost stěžovatele o částečné osvobození od soudních poplatků zamítl. Podle krajského soudu stanoví § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), výjimku z pravidla, podle něhož jsou účastníci řízení zásadně povinni soudní poplatek platit. Pouze výjimečně mají být od této povinnosti osvobozeni. Stěžovatel dovozoval důvody pro osvobození z výše soudního poplatku, odpovídající počtu žalobou napadených rozhodnutí, aniž by uváděl, že by zaplacení poplatku ve výši 72 000 Kč bylo pro něj s ohledem na jeho majetkové poměry a širší majetkové zázemí fyzických osob podílejících se na jeho činnosti nemožným. Nadto stěžovatel soudní poplatek uhradil, což nesvědčí pro závěr o jeho reálné nemajetnosti. Okolnost, že žalovaný rozhodl o odvoláních proti 24 platebním výměrům oproti jiným případům samostatně, nemůže být důvodem pro přiznání částečného osvobození od soudního poplatku. Krajský soud poukázal rovněž na skutečnost, že v případě úspěchu stěžovatele ve věci by žalovaný byl povinen zaplatit stěžovateli náhradu nákladů řízení včetně soudního poplatku. Z uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že nebyly splněny podmínky pro osvobození stěžovatele od soudního poplatku, a to ani pro osvobození částečné.

Stěžovatel napadl označené usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zejména namítl, že napadené usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Podle stěžovatele se v jeho případě projevila tvrdost § 6 odst. 9 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), která je porušením rovnosti podle článku 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatel uvedl příklad, podle kterého u měsíčního plátce daně z přidané hodnoty existuje za stejné časové období 24 platebních výměrů oproti čtvrtletnímu plátcovi daně z přidané hodnoty, u kterého za takové období existuje 8 platebních výměrů. Pokud se rozhodnou tito plátcové podat správní žalobu, musí první plátce zaplatit soudní poplatek za 24 rozhodnutí, zatímco druhý plátce toliko za 8 rozhodnutí. Jako druhý příklad nerovnosti uvedl předcházející řízení v této věci, které bylo u Krajského soudu v Brně vedeno pod sp. zn. 62 Af 17/2013. Finanční ředitelství v Brně jako předchůdce žalovaného dříve rozhodlo o odvoláních stěžovatele proti 24 platebním výměrům pouhými dvěma rozhodnutími a soudní poplatek tak činil 6000 Kč. V nyní projednávané věci 12 a 12 žalobou napadených rozhodnutí je identických, liší se pouze čísly jednacími a označením období, kterého se týkají. Žalovaný tak mohl [resp. s ohledem na zásadu hospodárnosti vyjádřenou v § 7 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), měl] vždy 12 odvolání spojit a rozhodnout o nich jedním rozhodnutím. Stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků z důvodu odstranění tvrdosti zákona, nerovnosti přístupu k soudu, nespravedlivosti a neústavnosti úhrady 12x vyššího soudního poplatku, než jaký byl uhrazen v předchozím řízení ve stejné věci. Podle stěžovatele se uvedenou argumentací krajský soud v napadeném usnesení vůbec nezabýval a spokojil se pouze s doslovným jazykovým výkladem, což je podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2009, č. j. 4 As 1/2008 - 220; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) a Ústavního soudu nedostačující.

Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný se ztotožnil s napadeným usnesením krajského soudu, který se podle něj ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. správně zabýval otázkou doložení majetkové situace stěžovatele. K prvnímu stěžovatelu příkladu nerovnosti žalovaný konstatoval, že zdaňovací období u daně z přidané hodnoty je dáno § 99 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“); jde o kalendářní měsíc. Pouze daňové subjekty, které splňují zákonné podmínky (jejich obrat za předcházející rok nepřesáhl 10 milionů Kč), si mohou zvolit jako zdaňovací období čtvrtletí. Všechny daňové subjekty splňující tyto podmínky mají stejnou možnost volby delšího zdaňovacího období, není proto nijak narušena jejich rovnost. Obecně nelze uvažovat o tom, že by v případě plátce daně s měsíčním zdaňovacím obdobím šlo o stejnou věc jako u plátce daně se čtvrtletním zdaňovacím obdobím. K druhému stěžovatelu příkladu žalovaný uvedl, že novými rozhodnutími o odvoláních proti 24 platebním výměrům nerozhodoval tak, že by odvolání zamítl, ale odvoláním napadená rozhodnutí změnil (vázán právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v rozsudku č. j. 62 Af 17/2013 - 42). Rozhodnutím o odvoláních bylo měněno několik údajů (částek), a samostatný měnící výrok je proto obsáhlejší než výrok o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správce daně. Žalovaný v případě, že napadená rozhodnutí mění, postupuje běžně tak, že o věcech rozhoduje samostatně, což činí rovněž z důvodu přehlednosti, jasnosti a srozumitelnosti výroku. Tímto postupem nebylo stěžovateli nijak bráněno, aby se domáhal jejich soudního přezkumu. Bude-li stěžovatel úspěšný, úhrada soudního poplatku mu bude „navrácena“ v rámci přiznané náhrady nákladů řízení. Podle žalovaného je usnesení krajského soudu dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné, neboť z něj vyplývá, jaké skutečnosti má soud v dané věci za právně významné, k jakému závěru dospěl a proč. Stěžovatel neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní, neboť netvrdil naplnění důvodů pro přiznání osvobození od soudního poplatku podle § 36 odst. 3 s. ř. s., zejména nedoložil nedostatek prostředků. Samostatné rozhodnutí o odvoláních proti 24 platebním výměrům nemůže být důvodem pro přiznání částečného osvobození od soudního poplatku.

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel je účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost bez dalšího musela směřovat ke zrušení napadeného usnesení a vrácení věci zpět krajskému soudu. Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře několikrát. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž konstatoval: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo*

rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.“ Rovněž tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, zdejší soud uvedl: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny;*“ obdobně též v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ (dále též viz např. rozsudek ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, rozsudek ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, rozsudek ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 As 4/2011 - 326, atd.).*

Nejvyšší správní soud neshledal napadené usnesení nepřezkoumatelným, neboť krajský soud se dostatečně zabýval splněním podmínek pro osvobození od soudního poplatku podle § 36 odst. 3 s. ř. s., přičemž se ve stručnosti vypořádal také s argumentací stěžovatele týkající se tvrzené tvrdosti zákona a výše soudního poplatku za žalobu směřující proti 24 rozhodnutím žalovaného (k tomu podrobněji viz níže).

Stěžovatel požádal o částečné osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s., který stanovuje podmínky tzv. individuálního osvobození. Jedná se o procesní institut, jehož účelem je zejména ochrana účastníka, který se nachází v tíživých poměrech, před nepřiměřeně tvrdým dopadem zákona o soudních poplatcích tak, aby mu nebylo znemožněno hájit jeho práva u nezávislého a nestranného soudu (článek 36 Listiny základních práv a svobod). Podmínky pro osvobození od soudního poplatku jsou stanoveny způsobem odrážejícím účel tohoto institutu. Z dikce uvedeného ustanovení především vyplývá, že účastník může být zčásti a výjimečně zcela osvobozen od soudních poplatků při současném splnění těchto tří předpokladů: a) podání žádosti o osvobození od soudních poplatků, b) podaný návrh (na zahájení řízení) není zjevně neúspěšný, c) doložení nedostatku prostředků. Osvobození od soudního poplatku zásadně není vyloučeno ani v případě právnické osoby, pokud je skutečně a objektivně nemajetná (k podmínkám osvobození právnické osoby od soudního poplatku blíže viz již krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 187/2012 - 32, publ. pod č. 2870/2013 Sb. NSS.).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem v závěru, že stěžovatel netvrdil a neprokazoval okolnost, že by neměl dostatek prostředků na úhradu soudního poplatku ve výši 72 000 Kč. Stěžovatel navíc soudní poplatek uhradil, což rovněž nesvědčí pro závěr o jeho reálné nemajetnosti. Z uvedeného je zřejmé, že nebyla naplněna podmínka předpokládaná § 36 odst. 3 s. ř. s., která spočívá v doložení nedostatku prostředků. Krajský soud se logicky, srozumitelně a dostatečným způsobem vypořádal s hodnocením podmínek stanovených v citovaném ustanovení, které jsou pro osvobození od soudních poplatků podstatné.

Stěžovatel zdůvodnil žádost o částečné osvobození od soudních poplatků tím, že se v jeho případě projevila tvrdost § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích, podle kterého je-li ve věcech správního soudnictví podána žaloba proti více rozhodnutím, je každé napadené rozhodnutí samostatným základem poplatku. V této souvislosti argumentoval, že žalovaný mohl rozhodnutí o odvoláních spojit tak, že by namísto 24 rozhodnutí vydal toliko dvě rozhodnutí,

pokračování

vždy o odvoláních proti 12 rozhodnutím správce daně. V takovém případě by tedy soudní poplatek činil toliko 6000 Kč. Stěžovatel vyslovil nesouhlas s výší soudního poplatku vyměřeného krajským soudem, a proto požádal o částečné osvobození od soudního poplatku.

Při rozhodování o osvobození od soudního poplatku soud přihlíží nejen k majetkovým poměrům účastníka, ale také k výši soudního poplatku, kterou zohlední při hodnocení dostatečnosti prostředků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2008, č. j. 7 Aps 2/2008 - 76). Soud tedy přihlédne k disponibilním finančním prostředkům účastníka a poměří je s výší soudního poplatku, aby zjistil, v jaké míře a zda vůbec je účastník schopen soudní poplatek zaplatit. Takto bude soud nepochybně postupovat také tehdy, pokud je podána žaloba proti více rozhodnutím, přičemž podle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích je základem poplatku každé napadené rozhodnutí.

Otázkou osvobození od soudního poplatku v případě, je-li základem poplatku více napadených rozhodnutí ve smyslu § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích, stejně jako ústavností tohoto ustanovení, se zabýval Ústavní soud v usnesení ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. II. ÚS 2130/15, v němž dovedl následující: „[Z]ákladním ústavněprávním kritériem nejen pro posouzení ústavnosti (jakékoliv) právní úpravy, zakotvující poplatkovou povinnost a její výši, ale i pro rozhodování obecných soudů o poplatkové povinnosti v daném konkrétním případě, musí být nutně vždy záruka reálného a dosažitelného práva dotčeného jednotlivce domáhat se ochrany svých práv soudní cestou ve smyslu čl. 36 odst. 1 a odst. 2 Listiny. Nazíráno z opačného hlediska, za protiústavní by bylo třeba považovat takovou právní úpravu poplatkové povinnosti, resp. rozhodnutí obecného soudu o ní, které by mohly v konečném důsledku vést k neodůvodněnému či zcela svévolnému omezení či zřazení práva dotčeného jednotlivce domáhat se ochrany svých práv soudní cestou (denegatio iustitiae). [...] Ústavní soud posoudil ústavnost návrhem stěžovatelky napadeného ustanovení § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích, přičemž dospěl k závěru, že ani v tomto ohledu je za protiústavní samo o sobě považovat nelze. Zákonodárce jím totiž reagoval na nedostatky dříve platné právní úpravy, kriticky hodnocené i ze strany Ústavního soudu, spočívající v nejednoznačně stanoveném pravidlu pro stanovení poplatkové povinnosti žalobce za situace, kdy svou správní žalobou napadá vícero rozhodnutí, což v praxi leckdy vedlo i k problematickým jevům spočívajícím v neodůvodněném zatěžování účastníků soudního řízení (např. vylučování věci k samostatnému projednání za účelem multiplikace soudního poplatku - srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 2 As 53/2004 - 76, dostupný na www.nssoud.cz). Nad tento rámec Ústavní soud ostatně připomíná, že pojistku proti tomu, aby se podmínka zaplacení soudního poplatku nestala překážkou přístupu k soudu, představuje též osvobození od něj ex lege (srov. § 11 zákona o soudních poplatcích).

Uvedené konstatování nicméně nezabavuje obecné soudy povinnosti při aplikaci předmětného ustanovení § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích zohlednit výše uvedené ústavněprávní hledisko a tedy v daném konkrétním případě při rozhodování o poplatkové povinnosti vždy vážit, zda stanovenou poplatkovou povinností (zejména z hlediska její výše) již nedochází k nepřijatelnému omezení či přímo zřazení práva dotčeného jednotlivce domáhat se ochrany svých práv soudní cestou, ve smyslu čl. 36 odst. 1 a odst. 2 Listiny. Jinými slovy vyjádřeno, úkolem obecného soudu není pouze mechanicky aplikovat pravidlo obsažené v předmětném ustanovení § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích a tedy v ustanovení položky 18 bod 2 písm. a) Sazebníku poplatků stanovenou výší poplatku za žalobu "proti rozhodnutí správního orgánu" násobit počtem žalobou napadených rozhodnutí, a to bez ohledu na jeho konečnou výši, ale v tomto ohledu současně i vážit, zda v daném konkrétním případě, při zohlednění specifických okolností případu (předmět a povaha řízení, výše žalobní částky, majetkové i osobní poměry žalobce) není na místě "tvrdost" aplikovaného pravidla zmírnit, a to (na základě návrhu dotčeného jednotlivce) uplatněním za tímto účelem v soudním řádu správním zakotvených procesních nástrojů, ať již cestou částečného či úplného osvobození od soudních poplatků (§ 36 odst. 3), případně rozložení jejich platby ve formě splátek.“

Jak již bylo uvedeno, v nyní projednávané věci stěžovatel nesplňuje již základní předpoklad pro alespoň částečné osvobození od soudních poplatků spočívající v nedostatku prostředků k jeho úhradě (§ 36 odst. 3 s. ř. s.). Uvedené stěžovatel netvrdil ani neprokazoval. Výše soudního poplatku, jejímž základem je více napadených rozhodnutí ve smyslu § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích, není sama o sobě důvodem pro osvobození od soudního poplatku. Krajský soud se jí ovšem byl povinen zabývat v tom ohledu, aby zjistil, zda má stěžovatel dostatečné prostředky a nebylo mu zabráněno domáhat se jeho práv soudní cestou, čemuž krajský soud dostál. Stěžovatel již soudní poplatek zaplatil, a proto ani není důvod pro rozložení jeho platby do splátek. Z výše uvedeného rovněž plyne, že znění § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích nelze podle Ústavního soudu považovat za protiústavní (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2015, sp. zn. IV. ÚS 3910/14). Pro úplnost tak Nejvyšší správní soud konstatuje, že neměl důvod postupovat ve smyslu článku 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

Stěžovatel uvedl příklady na podporu svých tvrzení, podle kterých stanovení soudního poplatku podle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích bylo podle něj projevem tvrdosti zákona a zakládalo nerovnost subjektů v přístupu k soudu. Jak plyne z výše uvedeného, soud se k žádosti účastníka o osvobození od soudních poplatků zabývá jeho majetkovými poměry a jejich hodnocením a poměřením s výší soudního poplatku, a to vždy individuálně ve vztahu ke konkrétní věci. Kritérium předestřené stěžovatelem, tedy že by soud měl stěžovateli přiznat částečné osvobození od soudních poplatků pouze proto, že v jiných řízeních byly jiné subjekty povinny hradit jiný soudní poplatek, aniž by byl jakkoliv tvrzen nedostatek prostředků stěžovatele, nemá oporu v právních předpisech ani judikatuře.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že argument stěžovatele, že žalovaný mohl (resp. byl povinen) rozhodnout o odvoláních pouze 2 rozhodnutími namísto 24, nemá oporu v daňovém řádu ani jiných právních předpisech. Nejvyšší správní soud naopak považuje za logické zdůvodnění žalovaného, podle kterého je měnicí výrok rozhodnutí o odvolání obsáhlejší než výrok o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správce daně. Pokud žalovaný z důvodu přehlednosti a srozumitelnosti svých rozhodnutí postupuje tak, že o skutkově a právně obdobných věcech rozhoduje v případě změny výroku samostatně, nijak tím nebrání přezkumu jím vydaných rozhodnutí soudem, a to ani ve světle § 7 odst. 2 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení správce daně postupuje tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, přičemž z důvodu hospodárnosti může konat úkony pro různá řízení společně. To však neznamená, že společný postup a spojování řízení je žádoucí vždy. Nelze vyloučit, že by naopak spojením řízení o odvoláních a paušálním přístupem žalovaný zbavil stěžovatele možnosti účinně hájit jeho práva ve vztahu k jednotlivým napadeným platebním výměřům. Požadavek, aby žalovaný při své rozhodovací činnosti zvažoval, že proti jeho rozhodnutí mohou být podány žaloby, a aby tak z důvodu potenciální výše soudního poplatku vždy spojoval rozhodnutí o odvoláních, tedy nemůže obstát. V této souvislosti Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že sám žalovaný se svým přístupem vystavuje riziku, že mu v případě úspěchu stěžovatele u správního soudu bude uložena povinnost stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení, a to včetně uhrazeného soudního poplatku.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud posoudil žádost stěžovatele o částečné osvobození od soudních poplatků přezkoumatelným způsobem, jeho závěry jsou srozumitelné, logické a nelze ani přisvědčit stěžovateli, že by se krajský soud omezil jen na doslovný jazykový výklad zákona.

Ze všech uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

pokračování

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených, z obsahu spisu zdejšího soudu však plyne, že mu žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 5. května 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu